

MAGYAR Bányászlap

Az egyedüli magyar bányászlap az Egyesült Államokban
136 East 17th Street

The only Hungarian Miners' Journal in the United States
New York, N. Y.

Stop the Waste of Time

Now, when we need every ounce of our energy to prosecute vigorously the war, when the coal industry is crying out for more laborers, it is high time to stop the idleness of some miners and compel them either to work regularly or to leave the mining camps at once.

We always felt the evil resulting from too much waste of time, but were always too considerate to touch the Holiday question and we have been more than lenient toward the habitual Blue Monday celebrators, the habitual drunkards and the lazy workers. Now in this great hour of the Nation we have to settle these questions with iron hand and stop the slackers from wasting the valuable time, if necessary by force.

The Coal Operators in Hazleton, Pa., seems to realize the presence of opportunity to deal with this question and they have told their men in a very plain language just exactly how they intend to proceed against the habitual loafers.

They will report every slacker to the Military Authorities and will ask them that they should be drafted for military service. This of course will not be enough and the Coal Operators should find other radical ways to stop unnecessary idleness on the part of their miners.

The foreigners, especially those of Slavic extraction should be informed to refrain from holding holiday festivities almost every other day and those who consider

Mondays also for a holiday should be laid off for at least one week. If this will not cure them, they should be immediately discharged and they will soon see the necessity of working or leaving the well paying mine industry for some other occupation.

The mining industry cannot afford to give occupation for loafers and we should rather lose a bunch of such men than to submit the industry to the irregularities of habitual slackers.

It is—we admit—rather strange that a paper, devoted to the interest of miners, should advocate such drastic measures, but we can see the good resulting from carrying out the ideas herein set forth to the miners as well as to the whole industry at large. On our Hungarian columns we will warn our comrades every week not to stay at home when there is a chance to work and we sincerely hope that the other papers devoted to this industry will follow suit.

But it is imperatively necessary that the Coal Operators should cooperate with us in this question and they should not be afraid to immediately discharge the habitual slackers and loafers, if there is no other way to get rid of their contemptible habit.

For if war times will not enable us to work out our own salvation, there is no hope for a brighter future and the miserable waste of time will always be a heavy load on the mining industry of the United States.

Minden magyar

KÖTELES JELENTKEZNI

JUNIUS 5-én,

aki a 21-ik életévét betöltötte, de még nem érte el a 31-ik életévét.

KÖTELEZŐ MINDENKIRE, AKAR POLGÁR, AKAR NEM POLGÁR.

A regisztráló iven a következő kérdésekre kell a feleletet megadni:

1. Teljes neve és életkora.
2. Lakás címe.
3. Születés ideje.
4. Polgár-e? Született vagy polgárosodott polgár? Tett-e már nyilatkozatot a polgárosodást illetőleg. (Van-e első papírja vagy a második papírt beadt-e a folyamodványt.)
5. Hol született? Helyiség és ország.
6. Ha itt nem polgár, melyik országban polgár?
7. Mi a foglalkozása?
8. Hol és kinél van alkalmazásban?
9. Van-e atyja, anyja, felesége és tizenkét éven aluli gyermekei, vagy tizenkét éven aluli testvérei, akiket ön gondoz.
10. Nő-e vagy nőtelen?
11. Szolgált-e a hadseregben? Hol és melyik országban? Milyen ranggal? Melyik évben?
12. Van-e felmentése oka?

Testvéreim, beszéljessünk!

Köszönet Testvérek

Hálás szívvel köszönöm bányásztestvéreim, hogy az elmúlt hetekben rám gondoltatok, hogy nagyszerű ajándékokkal megleptek, s különösen köszönöm azt a nagy örömet, amiben részesítettek!

Szépítem bár, hogy minden ok és alkalom hiányában alig kérdemelt megírtlevelésben volt részem, mégis büszke örömmel olvasgatom a hozzám küldött leveleket, amelyek bőségs juttatnak adnak az élet gondjairól.

Jóbarátain tudatták a magyar bányászokkal, hogy tíz esztendője vagyok ebben az országban s ezen bizony nincsen ünnepelni való. Nekem jutott talán csupán osztályrészül a bevándorlók közt, hogy ezt a napot barátaim ílyesmire felhasználják s — miért tagadnám — mégis boldog voltam, hogy a bányások megemlékezését láttam.

Mindenki jól tudja, hogy milyen a bevándorolt ember első itt töltött tíz éve.

Sok ünnepelni való nincs is azon, hogy az ember megérkezett, hiszen ilyen ünnep mindnyájunknak napról-napra lenne.

S nekem mégis ünnep, piros betűs ünnep az első pár hét minden napja, amelyekre úgy szeretek visszaemlékezni.

Dolgozni tanultam az első napokban! Tíz esztendővel ezelőtt vágtam először a szénbe a csákányt és az a csákány-ütés volt az első igazi nehéz munka az én életemben.

Aztán eltelt az első év, de a gyárakból, műhelyekből, üzletekből, irodákból, mindig-mindig visszavágytam a bányások közé s négy éve lesz, hogy újból visszatértem.

Azóta ismeretek, testvéreim a sorsom. Szerencsés voltam az utolsó négy évben, mert az volt a munkám, amit szerettem csinálni! Amíg a legtöbb bevándorló részére keserűen mulnk az évek, addig nekem öröm volt az utolsó négy év minden fáradsága s ahol másoknak tövis ment a lábába az uton, ott nekem mindig virág nyílt, — mert bányások közt jártam!

Panasz helyett én csak boldogsággal tekinthetek vissza erre az időre! Négy év előtt kibontottam a zseblőt és felírtam rá, hogy itt haladnak a magyar bányások, s egy perccel sem jártam egyedül az uton.

Mellém állított testvéreim, velem maradtatok s mindig többen vagytok, mindig többen vagyunk, — és még többen leszünk! Szabad lenne hát nekem panaszkodnom?

Ha bajt volt, ha össze akartak törni minket, hogy ha néha véres gondok, nehézségek küzdöttünk, el van az felejtve! Nem maradt meg semmi az utolsó négy érből, csak a drága munka ezer szép emléke, a megsegített bányász halála, a bajból kihúzott özvegyek és árvák öröme, és a bajtársak, az igaz testvérek megbecsülése.

Meg aztán egy aranyóra, amit a múlt héten a bányászoktól kaptam! Töletek bajtársak, akikkel mindig együtt vagyunk, akik elküldték a barátainkhoz a centjeiket Alaskától Virginíáig, Coloradótól New York-ig minden kis telepről, hogy kifejezést adjatok a mi összetartásunknak!

Más aranyóráknak nem sok hasznát venném, mert azt hiszem bevallhatom, hogy nem volt még sok aranyóra eddig a zsembem! De ez velem maradt, ameddig csak élek! Erre a drágaságra nagyon büszke vagyok s már csak azért is magamnál hordom majd, hogy a kötelességeimre figyelmeztessen! Úgy érzem, testvérek, hogy ez az óra még nagyobb teszi minden kötelességet, hogy a mutatói minden percében új munkára, újabb harcra szólítsanak, — a bányásokért — a bányászokért!

A sok-sok levelet, s a bennük kifejtett sok-sok drága érzést nem is tudnám megköszönni. A csákánytól nehéz kézzel és igaz szívről írott sorok az én legszebb emlékeim, amelyek közt könnyen megtalálom az én kicsi testvéreim, a bányászgyermekek írásait is. Akik az én általam kiadott újságomból tanulták a magyar betűt, és akiket én magyar mesék-könyvekkel látok el két esztendő óta.

Ki szerzett még ennyi drágaságot, ilyen kincsetek tíz esztendő alatt? Azért áldom Amerikát, mert itt tanultam meg a munkát és itt ismerem meg a munkásembereket istenigazában és azért áldom a szülőföldet, minden másom kívül is, mert onnan jöttek az én bajtársaim — a magyar bányások!

A new yorki barátaim, kedves jó emberek, akik ugyszólván mindnyájan megosztják velem mindig a bányások gondját, könyvekkel, drága és értékes könyvekkel ajándékoztak meg, — hogy azok segítségével még jobban szolgálhassam a bányások ügyét... Köszönet éreztük.

Most hát tovább megyünk, bányásztestvéreim! Az első tíz év után a második jön majd és nekem csak egy kívánni valóm van erre a tíz évre! Hogy ezt végső végéig a bányások közt, a bányászokkal éljem, hogy tovább dolgozhassam a magyar bányásokért, ti értetek, föld alatt küzdő magyar testvéreim! Fogadjátok minnek tennék nektek? Velem maradtok ezental is — tudom — mert ezental még hiszesebben, még nagyobb igyekezzetek dolgozni veletek, hogy mindnyájan jobban boldogulhassunk ebben az országban.

Sokan írt maradtok, sokan elmentek majd s én szeretnék vele maradni mind a két csapattal. Úgy szeretném szétépíteni a lelmem két darabra, hogy el is menjek, meg itt is maradjak, — de az nem lehet már.

Foszlányokban kering az én lelmem régen s ott beszélget a magyar emberekkel mindenfelé, ahol köztük egy is a föld alatt keresi a kenyerét. Ott jajong, ha bajba jut egy bányász, ott örül, ahol boldogul egy bajtárs, együtt vagyunk és azental is úgy maradunk magyar bányász testvér!

Köszönet jár nekünk!

HIMLER MÁRTON.

ŐSZINTE BESZÉDET

A Betegség-Elgyűző Egyletek Szövetsége június 10-én tartja a konvenciót. Megmentik-e a nagy testületet, vagy össze hagyják dűlni? Az utolsó alkalom.

A Bridgeporti Szövetség nagy gyűlésre készül. Fontosabb lesz ez a konvenció minden eddigi nagy gyűlésnél, mert el fognak válni ezen, hogy megmarad-e a Szövetség, vagy végkép összeroskad.

Nem fog tetszeni sem a tisztviselőnek, sem a tagok egy részének, hogy ilyen egyenesen írunk a dologról, mert a nagy egyletek mindig olyan nebulásvirág-félék voltak eddig, amelyekről csak kapalevére volt szabad beszélni, a ki pedig bírálni merie őket, arra mindjárt azt keltették rá, hogy a hazát árulja el.

Hát ez nekünk mindegy. Hozzá vagyunk szokva, hogy őszintén írjunk, s megteszük ezt néha még akkor is, ha olvasóink egy részének nem is tetszik az őszinte beszéd. Másokkal meg éppen nem törődünk! Pártfogás vagy jutalom nekünk nem kell, csak azt nézzük mindig, hogy mi van a magyar bányások és az egész amerikai magyarság érdekében.

A legfontosabb és legelső érdekünk most az őszinteség. Éppen azért ismételten is leírjuk, hogy a Bridgeporti Szövetség néven ismert Betegség-Elgyűző Egyletek Szövetsége nagyon súlyos helyzetben van, és nem mentheti meg semmi más a végző és szűz elpusztulástól, az Egyletek Nagytanácsa lal is ajánlott rendszer változás és a tagságdíjak radikális szabályozása és felemelése.

Tíz ezer tagja van a testületnek és ennek a tízezer embernek, meg a hozzájuk tartozó ötvenezernek feltétlenül szüksége van a Szövetség fennmaradására, meg kell tehát hozni minden áldozatot, hogy a testületet egészségesebb alapokra helyezzék.

Meg kell érteni a tagoknak és a delegátusoknak, hogy ez a legutolsó alkalom a régi hibák és régi bűnök helyre hozására, és hogy ha most nem orvosolnak minden bajt gyökeresen, akkor bajosan él meg a testület egy másik nagy gyűlést!

Ne mondja, és ne írja egy ember, s egy lap sem, hogy a Bányászlap túlszótlan látja a helyzetet, mert nem így áll a dolog. Mi tisztában vagyunk vele, s csakugy, mint azok, akik a testület élén vannak, hogy a jelenlegi rendszer mellett két-három évig maradhatna fenn csak a Szövetség, és éppen azért írjuk ezt meg, mert nem akarjuk hogy ez a pusztulás bekövetkezzék.

Gőkeres orvoslás mellett ujja lehet ártatlan és ismét virágzóvá tenni a hajdan legnagyobb magyar egyesületet és ezt meg kell tenni akkor is, ha keserű lesz a jelenlegi tagokra néve a dolog. Mert sokkal keserűbb lenne ugyha szétzilálna a Szövetség!

Az egyleti tagok is térjenek észhez! Gondolják meg, hogy mi vár rájuk és a gyermekeikre, ha a Szövetség tönkre meune, s különösen az idősebb tagok létezésük nélkül maradnának!

Különösképpen azonban a delegátusokon mulik a Szövetség megmentése! Ha azzal a szándékkal indulnak utra, hogy alaposan ki-mulatják megint magukat, mint az előző években szokás volt, ha arra gondolnak, hogy ők bizony megint ellenezni fognak minden újítást, amit értelmes emberek ajánlanak fognak, akkor inkább maradjanak otthon.

Muladni otthon is lehet, s ezekben a szomorú időkben talán el is hagyhatnánk az egyleti édeséket. Kiabálni, megfontolás nélkül minden ellenezni szintén felesleges, mert ezzel csak az értelmes emberek munkáját akadályozzák meg.

Legyen vége a hajdani siralmas konvenció látványoknak egy-egy-szermindenkori! Ne üljének a delegátusok átlumpolt éjszakák után a rapidipadokon, hogy gondolkodás nélkül rákiáltás hangosabb szónokokra, hogy csak van, s szavazzanak s hogy tisztábbá lennének, amire szavaznak.

Van egy-két ember minden nagygyűlésen, akik ezekbe kerülnek, mert örök és napokon át meg nem szűnnek a szájakat jártatni. Ennek most nincs helye, s ezután sohasem lesz.

Mindenki csak a tárgyhoz beszéljen, s minél kevesebbet, mert a kevés szó több 1 ért az értelmes ember.

A gyűlés tárgyalásába nem szólhatunk bele, csak egyet ajánlunk. Ne válasszon a testület semmiféle hivatalos lapot, mert arra szükség nincsen, s mert a Magyar Bányászlap elejétől fogva azon a véleményen van, hogy ez az egyik oka a nagy egyletek jelenlegi nagy bajának. A nagyobb lapok mindig hivataloskodtak ahelyett, hogy megírták volna az egyletek dolgait őszintén, az előnyeiket is, de a hibáit is.

Ha nem választanának hivatalos lapot, akkor legalább a tisztviselő urnak nem fognak megint olyan durván beszélni az újságírókkal, mint azt az elnök legutóbb tette.

Amerika magyar újságjai közül legalább negyven állandóan jó akaratú foglalkozott a Betegség-Elgyűző Egyletek Szövetségével, anélkül, hogy azért bármit várt, vagy remélt volna, s ezért a jó akaratú minden este más érdelemeket volna, mint Dersó Jánosnak durva, indokolatlan és menthetetlen sértetéseket, amelyeket a legutolsó konvención részük volt.

Ezt csak azért említtük fel, mert a hatalomtól megszűllt tisztviselőnek mi a gyűlés előtt is meg merjük a véleményünket mondani, s nem várunk azzal a gyűlés utánig.

MIKOR A CSÁKÁNY PIHEN.

Burdosházi történetek.

Pár hónapja voltam már azon a bányatelepen, keresztül estem a bányász-mesterség nehézségein, láttam mellettem elcsúszni bajtársat is akár a csatában és féltem is egy darabig, hogy ugyan mikor kerül rám a sor. Megtanultam aztán belenyugodni is mindenbe, a porcaszabba, hiszen megvalvált az igazat, nem is volt olyan nehéz, aztán a bányától se féltem, szóval kioldultam. Megtanultam azokat a magyar-angol szavakat is, a mik feltétlenül kellenek ahhoz, hogy egy magyar miss-el beszélgetést kezdjek. Aztán megkezdtem a bosszút, azért, amiért egy leány úgy mert velem beszélni.

A leányt Rose-nak hívták, de én sokszor mondtam magamban:

— Rozsi vagy te lelkem, hiába veszed fel a kalapot, meg a divatos szoknyát, kiring belőle a magyar derékaid, hiába veszel kezűt a kezre, hiába a magassarkú cipő, Rozsi vagy te lelkem mégis.

Már mertem beszélni hozzá. Pedig igen jól pergett a nyelve, sokszor angolul felelt vissza és talán jobb is, hogy nem értettem minden, amit mondott.

Kapós leány volt a Rozsi, angol legények forgóldták körülötte és nagyon el volt kapitva. Hát szép leány volt az igaz, meg kell adni, de azért feleségnek még sem kellett volna. Nem való ez egy magyar legénynek. Mert hát ez már nem veti le a kalapot, meg a selyemharisnyát, aztán mit csinálnék vele, ha hazamegyek aztán újra meg fogom az eke szarvát. Akkor talán kapla ha hozni ki nekem a gulyást a földre, vagy selyemharisnyában meg keztüben szedné a markot utánam. Na, jól is néznék ki, lenne min mulatni az egész falunak. Az édesanyám szeme előt me mernék kerülni, ha egy ilyen lány lenne a feleségem. Mert ott-hon is mindig azt mondta:

— Nem bánom, ha a legszegényebb leányt is veszed el, ha egybe sziesz, mint a rajtaválóját, csak szerszessék egymást, csak ne legyen a feleséged kisasszony, hanem legyen dolgos-gondos parasztlány, hozzávaló, aki dolgozik veled, aki megbecsül téged, aki tisztán rendben tartja a házat, mert az ilyen asszony hi is, csak a lusta, lompos, do-logtalan asszonyok csalják meg az urukat.

Sok példát láttam erre a falunkban, hát dehogyan is kellett volna nekem egy ilyen kisasszony, aki kalapban jár és talán szé-gyelne is megcsókolni egy öreg parasztasz-szony, az édesanyám fölött kezét.

De sokat együtt voltam a Rozival, akár-milyen nehezen is ment. Igaz, hogy itt az udvarlás nem úgy ment át, mint otthon. Mert itt ki kellett vinni a lányt a moziba,

meg ájszkrémre, hát vittem is, ha már ilyen a divat ebben a furcsa Amerikában.

Volt pénzem elég. A munka ment jól, úgy hogy az első időben szinte elszédültem a sok pénztől. Átszámítottam korombára, és egy hétre annyi korona jutott, hogy otthon talán egy évben se látnak annyit a földmű-re-lő parasztnak. De fogyott is, akármennyire takarékoskodtam és csak sokára tudtam megérteni, hogy egy dollár az bizony nem öt korona, csakis akkor ha hazaküldjük.

Hát volt pénz arra, hogy egy leányt is udvaroljak. Odahaza dehogyan kell azoh pénz, legfeljebb egyszer egy évben, buscukor, hajbaváló piros pántlikára, vagy vásárkor mézeskalács szivre, tükörrel, meg vessel:

Barna kislány, szívem párja,
Enyém leszel nem sokára.

Tudom, hogy a Sánta Gereben lánya, a ki pedig a legmódosabb a faluban, meg min-dig őrzi azt a szívet, amit vettem neki.

Hát itt másképp ment az udvarlás, bele-tanultam hamar, nagy igyekezettel, mert egy magyar legény nem hagyja magán szá-radni azt a csúfságot.

A legények már emlegették, hogy na én hamar betaláltam Amerikába, hogy ilyen hamar neki adom magamat a nőülésnek. Nem akartam mondani, hogy énnekem bi-zony eszemben sincs elvenni egy olyan lányt, nehegy visszamondják neki és akkor vége a tervemnek. Hát rájuk hagytam, hogy igen, persze, hogy el akarom venni.

Beszélt nekem a leány, hogy ő milyen házasságot kíván. Nem szeretne magyarhoz menni, leginkább angol férjre fáj a foga.

— Mert tudja, én már nem tudnék a földön dolgozni, én már nem tudnék ránk-os szoknyát viselni. Ha haza is vetődém valamikor, hát csakis városba mennék. — Ámbár nem is tudom, hogy minek is menjek haza, amikor otthon csak rosszabb lehet az élet. Itt uralja a szegény leányok is.

Itt egyforma a munkás feleség az ügyvé-dével. Áldott jó ország ez az Amerika. Ha én férjhez megyek, akkor csakis városba megyek lakni, ahol van mozi, meg színház. Mert hát mit csinálna egy fiatal asszony egész nap, nem igaz?

— Persze, — hagytam rá, pedig szeret-tem volna szíjon kapni.

— Tudja, itt Amerikában, napestok dolog a háztartással. Minden ott van ké-z-nél, aztán a főzés se olyan nagy dolog.

— Hát tud maga főzni?

— Hogyne tudnék, hiszen az nem olyan nagy valami. Itt minden készen van, bok-sokban, csak az ember felmelegíti, aztán készen van az egész ebéd. Nem is tudom, mit csinál-

na a sok asszony, ha annyi mozi nem volna. Mert itt a háztartással nincs sok baj. Ha meg gyerekek vannak és a férj jól keres, hát lehet egy cselédet is tartani, hiszen itt nem kell agyondolgozni magát a szegény ember feleségének, mint otthon. Már én csak itt maradok, sajnálom az életemet, a mit otthon töltöttem, mert otthon nem is tudják, hogy mi az élet azok a szegény lá-nyok. Meg is irom, hogy aki csak teheti, jö-jön ki Amerikába. Itt lehet csak élni igá-zán, ami rendben is van, mert arra való a fiatalok, hogy átmulassuk. Én csakis olyan emberhez megyek, aki beleegyezne, hogy amerikai módra éljünk.

Hát csak elállt a szemem-szám. Jósá-gos uristén, hogy mit tesz Amerika az ilyen hasztalan buta lányokkal.

Csaptam a szelet Rózinak. Már kezdett egy kicsit belémlobolodni, mert hiszen helyre legény voltam és még akkor. De be-valom, sokkal jobban tetszett a lánynak az, amiket én mondtam a házasságról.

— Nézzé Rózi, én nekem teljesen az a nézetem a házasságról, ami magának. Én se akarok hazamenni Magyarországra — és magamban bocsánatot kértem ezért a hazugságért a hazámtól — mert itt tényleg jobb dolga van az embernek. Mert ott a haza, ahol a jó élet — és magamban hozzá tettem, hogy bitang ember volt, aki ezt kitalálta. — Én bizony nem is engedném, hogy az én kis feleségem agyondolgozza magát. Azt akarom, hogy mindig csinosan járjon, a munka pedig bepiszkítja. Én ma-gam veszek selymruhát az asszonynak. Nem akarom én, hogy raboszló legyen mellettem. Addig örüljön az életnek, amíg fia-tal, nem igaz?

— Hogyne, — hagyta rám boldogan a lány és aztán elgondolkodott. — Kár, hogy maga nem amerikai.

— Hát már miért nem volnék ameri-ka-i. Ha itt leszek még egy pár évig, azt is elfelejtetem, hogy magyar vagyok. Megtanu-lok teljesen jól angolul, hát akkor nem ép-en annyi, mintha Amerikai volnék.

— Az igaz, — mondta a lány és haza-ment.

Nos, most már éppen jó úgy vagunk. Másnap újra találkoztunk és a tovább folyt a beszélgetés, aminek vége az lett, hogy megmondtam a lánynak, hogy ő ép-en nekem való asszony és úgy látom, hogy mellettem olyan élete lehetne, amily-ent ő kíván, hát talán jó volna, ha ösze-házasodnánk.

A lány beleegyezett, irt is a bátýjának, aki szintén bányász volt valamerre, az víz-

szairta, hogy örül, ha magyar legényhez megy férjhez, az legalább megtanítja majd mőresre, kiveri belőle a kisasszonykodó szokásait, hát nem bánja.

Ki volt tűzve az esküvő napja, tudta az egész pléz.

Mondom a lánynak:

— Aztán van-e valami kelengyefeled. Mert ha nincs, veszek én mindent.

— Nem igen van kelengyém, de hát nem is kell az Amerikában. Otthon, azok a boldog emberek egy életet keresztül sző-nek, fonnak rengeteg vásznat, meg slingel-nek. Hát minek az, vesz az ember annyit, amennyire szüksége van és aztán, ha el-szakad, hát vesz újra. Kapni itt készen a stórbán.

Hát elborult a szemem. Eszembe ju-tott az a sok patyolat vászon, ami az édes-an-yám almáriumban van felhalmozva, mindig mondtam:

— No, ebből még jut a mennyemnek, de talán még az unokámnak is.

Mentsen meg a jó isten attól, hogy ez a lány, ez a hasztalan, cifra viselője keze a vásznakat, amiket az édesanyám eze-k font.

— Hagyjuk a pénzt inkább felő ruhá-ra, mert abból nincsen elég. Meg két pár cipő is kellene, meg kalap és keztű.

— Meg lesz minden, — mondtam, — de alig tudtam visszatartani a dühömet.

Eljött a lakodalmi napja, én meg ot-thon ültem pipáztam. Eljött a kitűzőtti óra is, én csak nyugodtan ültem. Egyszerre szálam értem egy legény, hogy a Rose vár rá.

Hát elmentem csak úgy a munkaru-hámban. És odaálltam a felcírázótt lány elé:

— Hát Rozsi, mondd én neked valamit. Nekem eszemben sincs elvenni egy ilyen lányt, mint te vagy. Mert te egy hasztalan, cifra, úresfejű teremtes vagy. Nem akarsz parasztlány lenni, kisasszony meg ne tudsz lenni. Hiába hírod magad Miss Rosenak, Rozsi vagy te lelkem mégis. És én nem veszek el feleséget, mert én nekem egy magyar parasztlány kell, aki a földön dolgozik velem együtt, aki nem-cifráldok, a kit nem szégyellek bevinni az anyám tisztas házába. De te nem érdemled meg, hogy meg-csókolod a szobánk földjét, amit az én édes-anyám tápos. De mert hencseltél velem, mert nem kellettem neked, amíg magyar parasztlány voltam, hát most te nem kel-lez nekem. Good bye.

És avval otthagytam az egész házat, és mentem vissza pipázni. Sose éreztem még

még magam olyan jól, mint akkor. No ugye, hogy megtanítottam én a Rozit. Egy fejjel magasabbnak éreztem magamat. Hohó! Ma-gyar parasztlánynyal nem lehet ám csak-ugy foghgyéről beszélni.

De nem soká ülttem ott olyan nyugod-tan. Mert jött ám a szkvájér és nagyon ér-tetően megmagyarázta, hogy ha rögtön nem esküszöm meg azzal a lánnyal, hát akkor megyek vele a börtönbe.

Hu, a teremtesít, de előtött a méreg. Hogy én vegyem el azt a lányt! Hát abban nekem ugyan ki parancsol! Azt veszek el, akit én akarok, bizony ehhez senkinek sem-mi köze.

Aztán megértettem, hogy bizony pa-rancsol nekem ebben is valaki. A törvény. És ha nem veszem el a lányt, hát akkor be-csúsnak. Ez Amerikában törvény. A szkvá-jértől aztán megint hallottam azt a szót, a mit a lány mondtott: grinhorn. Hát így zöldültem én ki.

Gyorsan átgondoltam a dolgot. Hogy bizony itt nincs mit tenni, hanem el kell venni azt a lányt, a Rose-t a Miss Rose-t, a moziáró, selyemharisnyás, kalapos klassz-szonyt.

Hát elvettem. És az első este megkap-tam a karját és elvertem. Nem nagyon, hi-szen nem vagyok én az az ember, aki elver-né az asszonyt, csak azért, hogy megcsá-gyenissem a kisasszonyt, hogy megértse, hogy nálam bizony nem lesz baxiból való főzés, meg moziabjárás, hogy megértse, hogy én gázda, ur leszek a házámmal.

Az asszony elhagyott még akkor este. Másnap újra jött a szkvájér. Mert felfele-tem a komisz lány és megbüntettém, amiért elvertem. Hogy még ebbe is bele avatkozik a törvény, hát ezt sohse hittem volna.

Beadta a válópórt, sokáig húzódtott az ügy és az lett a vége, hogy amíg az asszony újra férjhez nem megy, nekem kötelező-gem fizetni neki minden héten nyolc dol-lárt.

Hát fizettem. Mert nem akartam börtön-be ülni, szégyent hozni a falura. De arról a pízról hamar elfuffoltam, mert minden ember azt kérdezte:

— Na, hogy van a feleséged? — Mikor nőülz megint! Mikor akarsz megint me-gtanítani egy lányt.

Ezért van az, hogy soha többet én lány-ra rá nem néztem és singel ember vagyok még ma is.

De hogy alaposan kioldultam, az ez-egyszer szent igaz.

Egy öreg testvér.

Az éhínség és a központi hatalmak.

Huszonhét napig utazott mint hajóorvos a Standard Oil Com-pany legkisebb gőzösével, a "Wico"-nevű hajóval, Dr. J. R. Castman, az indianapolisi egyetem sebész-tanára, Kopenhágából az Egye-sült Államokba, miután mint az ismert Wisconsin-unit, amerikai

orvos-expedíció igazgatója, nyolc hónapig vezette a bécsi-amerikai tartalék-kórházat.

— Hat hónap, — mondja a pro-fesszor — és úgy érz, mintha évez-teketek teltek volna el azóta, ami-óta eltávoztak az Egyesült Álla-mokból. A hat hónapon kívül há-

rom hónapot vett igénybe utazása Bécsből az Egyesült Államokba. Több mint nyolc hetet várt Ko-penhágában, néhány száz ameri-ka-i polgár társaságában, míg al-kalmatosságát talált, hogy haza-indulhatott. Teltek, multak a he-tek és csak nem akadt hajó, amely vállalkozott utasok szállítására.

Egy határozta el magát, hogy mint a "Wico" orvosa kell át az óceánra. És rendkívül nagy do-lognak tartja, hogy ezen a révén hazajutott Amerikába. Mikor be-futott a hajó valamely amerikai kikötőbe — hogy melyikbe, tiltja a cenzura, — a hajó kapitánya át-nyújtotta a sebezstanárnak a szer-ződésileg biztosított tiszteletdíjat, azaz 20 — mondó husz — centet.

— Valóban megkaptam a husz-centet — jelentette ki a profesz-szor mosolyogva a Park ave. szá-lalóban megjelenő lapudóitók-nak, akik élményei elmondásán-kérték fel őt.

— Bécsből a háborús Ausztrián keresztül Kopenhágáig gyereke-jétek az utazás — jelentette ki az orvos — azokhoz a nehézségekhez képest, amelyeknek ki van téve az ember attól az időponttól kezdve, mikor beér Halifaxba és mig on-nan amerikai földre ér.

A tudósítók kérdésére, hogy a monarchiában és Németországban milyennek az élelmiszer viszonyok, a sebezstanár kijelentette, hogy az ő nézete szerint Ausztriát és Magyarországot, valamint Német-or-szágot — már ami az élelmiszer

kérdését illeti — most már nem fenyegeti veszély, mind a három ország túl van a krízisen.

A tanár még kijelentette, hogy február hóban hallotta Dr. Sa-borskytól, a központi hatalmak élmezírszer bizottságának tagjától, hogy akkor voltak az élelmiszer adagok a legkisebbek, szóval ak-kor volt a legválságosabb a hely-zet és azóta már szépen megno-velkedtek az adagok.

Élelmiszer zavargásokról, vagy éppen lázadásokról sokat olvasott a sebezstanár az amerikai és angolországi újságokban, de hát egyszer sem volt tanúja az ilyen és nem is tud róla, hogy ilyen-mi előfordult volna.

A közegészségügyi viszonyok, a háborúval járó járványos beteg-ségekől eltekintve, elsősorban a központi hatalmak országában.

Nincs ok aggodalomra, van mit emni senkinek sem kell koplalnia, az viszont azonban tagadhatatlan, hogy az elkényeztetett nyelvek-nek le kellett mondanok nem ke-vés bizonyos luxus cikkekről.

A gyermekek számára van elég tej, éhezéskül szó sincs. Az egye-düllek, akik kivételt képernek ké-szerveknél, — a beteges, a kil-nek szervezte gazdagabb táplá-lékokat kíván.

Dr. Castman a legerélyesebben szembe helyezkedett az utolsó idő-ben itt elterjedt hírekkel, hogy Magyarország-Ausztria csak egy, immel-ámmal viseli a háborút és hogy a monarchia bizonyos mérté-ki Németország vázallusának ér-zi magát.

Arról sem lehet szó, hogy Né-metország nyomást gyakorolt Ma-gyarszág Ausztriára, hogy az az

Minek dolgozik egy kis plézen, amikor dolgozhat Johnstownban?

A magyarok egyik legnagyobb városa mellett, 6-10 pernyi gyaloglással, vannak a CAMBRIA STEEL CO. Johnstowni bányái. A bányák driftek és a szén 3½-4 láb vastag, szót vagy 30 méter benne.

A bányászok villamos és karbid lámpát használnak. Van másna és pick munka. Minden nap kivétel nélkül dolgoznak és fogunk dolgozni, azt, hogy az átlagos kereset két hetente 50-60 dollár, de aki jól megfogja a pick végét, az 100 dolláron felül szokott keresni.

Kompani stór nincs, de hiszen minek, amikor itt Johnstown-ban mindent a legelőcsöbön megvehet és szórakozhat, ahogy akar, vagy olyan templomba járhat, ahol akar. 1400 ember dolgozik itt és nagyon sok magyar, mert mindig szívesen veszik fel a magyar bányászt.

Most is keresnek bányászokat Johnstowni bányáinkba

Irjon vagy jelentkezék a következő címen:

Office of Superintendent

Cambria Steel Co.

Johnstown, Pa.

Vigye magával a Magyar Bányásztapot

300 magyar bányászt keresünk

A PEN-MARY COAL COMPANY BANYAJABA

Heilwood, Pa. Indiana Co.

A munka állandó, naponta dolgoznak, a kereset jobb, mint a földi bármely bányában. Tiszta munkakörü: Pick után 30 c., katemódúrt 20 c., a masina után 10 centet. Kétdarabosnak 30-40 cent. A bányák szűk és gátlagos, Union frak, munkaszabás nincs. Modern, gyorsan fűtött és szobák, fürdő, étkezők és villanyvilágítás. A magyar nyelvű leírások is vannak. Kínzó egy-ségi osztály, két szoba, 10 kávé és szőlő. Kész, és református templom és szórakozó helyek.

A szén háza Lejáró kö nincs Vegyes mérés

A bányász felkutatott földet ad minden embernek. Bővebb felvilágosítást írjon, vagy forduljon személyesen az alábbi címre, ahová Magyarul írták:

PETER POTOMA, P. O. Box 262

HEILWOOD, PA.

"H" lámpa

Aki akar még ebből a kitűnő lámpából, gyorsan küld-je be rendelését a pénzrel együtt az alábbi címre:

HONESTY TRADING COMPANY,

142 E. 17th St., NEW YORK, N. Y.
Ára egy dollár.

A világháború.

AMERIKA HÁBORÚJA

Amerika háborúja kezd mindinkább kialakulni s a mult heten már a haditengerészet meglehetősen szerepet is játszott. Angol és francia jelek szerint az amerikai hadihajók nagy segítségnyújtást a szövetségeseknek a német U hajók elleni vadászásban s még sokkal többet várhatnak tőlük a biztató jelek után ebben a tekintetben. Megérkezett egy pár száz főből álló műszaki csapat is a francia partokra, úgy, hogy ott van már a harcokban az amerikai zászló is a szövetségesek sorában.

Ezalatt itthon lázasan folynak az előkészületek a tulajdonképeni nagy hadsereg szervezéséhez. Június 5-én össze fognak írni a regisztrálás alkalmával minden 21 és 31 év közti embert, akiből aztán sorozni fogják majd a félmillió hadsereget. Természetesen, ha a háború még soká tart, akkor ezt a számot fel kell emeljük, de egyelőre a szervezés első nagy munkája a félmillió katonák kiképzése lesz. Figyelemztetünk ezúttal is mindenkit, hogy június 5-én jelentkezni kell minden 21 és 31 év közti embernek, akár polgár az illető, akár nem.

Másik fontos nagy munka az országban a kereskedelmi hajók építése, hogy az elülszített hajókat így pótolhassák. A jelenlegi tervek szerint mássfél év alatt legalább három millió tonna acélhajót fognak építeni, hogy élelmszert, hadiszert és embert küldhessenek át a szövetségesek táborába.

Dacára a nagy háborús készültségnek és az Egyesült Államok komoly tevékenységének Németország ellen, meg kell állapítanunk ismételt, hogy az itt élő német alattvalókkal a lehető legkezelebb bántanak, sokkal kezelebb, mint bármely európai országban bántak az ellenséges alattvalókkal.

AZ EURÓPAI HARCER. — AZ OROSZ HELYZET.

Az orosz helyzetről tisztá képet lehetetlen nyerni. Egyrészt teljesen ellentmondó jelentések jönnek s úgy látszik, hogy az országban teljes a fejletlenség. A háború part természetesen mindent elkövet, hogy rendet teremtsenek és újja szervezzék a szétszálított hadsereget s a napról-napra bízatták a szövetségeseket, hogy nem gondolnak jelenleg bekérre. Van azonban egy képepárt is, amely folyton nagyobb hatalomra tett szert és ezek mindent elkövetnek, hogy lehetőleg ne tegyék a háború további folytatását. A hadseregük mindenesetre használhatatlan ebben a pillanatban és a közeli hónapokban nem is lehet várni, hogy támadásokba mehessenek. Hogy addig miként alakul bent az országban a helyzet, azt nem lehet tudni. Küllön bekérre Németországgal és a központi hatalmakkal egyelőre nem gondolnak.

A SZOCIALISTÁK BEKERTÁLYALASAI.

Stockholmban a világ szocialistái gyűléseket tartanak, hogy a békéről tanácskozzanak. Ezen a gyűlésen majdnem minden hadakozó állam szocialista küldöttjei részt vesznek, s ha ők maguk a békét nem is teremthetik meg, minden esetre vigasztaló dolog, hogy már gondolkodnak emberek a békéről. Az Egyesült Államok nem engedte meg, hogy a szocialisták innen is küldhessenek kiküldötteket, mert a kormány véleménye szerint most a békének és a békéről való beszélgetésnek semmi formában helye nincsen.

AZ OLAZ TÁMADÁSOK.

Az olasz fronton a mult heten nagy harcok voltak, amelyek azonban most már teljesen szűnőfélben vannak. Az olaszok irtozasos támadásokat intéztek az osztrák-magyar hadállások ellen, és elfogtak egy tíz-tizenkétezer osztrák-magyar katonát. Természetesen, hogy az olaszoknak is nagy veszteségeik voltak, ezekről azonban hiányosak a jelentések. Csúpan egy táviratban jelentenek az osztrákok 500 olasz foglyot. Vannak, akik azt látják az olasz támadásokból, hogy azokat Amerika kedvéért rendezték, mert a mult heten mindenáron győzelmet kellett felmutatniuk. Itt jár ugyanis az olasz kormány küldöttsége és száz millió dollár hitelt kaptak a kormánytól. Rossz nyelvek állítása szerint ezért rendezték a támadásokat és nem törődtek a veszteségek, csak hogy megkapják a hadikölcsönt. Nem lehet tudni, hogy igaz-e ez a hír, de a valószínűség mindenesetre meg van a dologban.

A NAGY NYUGATI FRONTON.

A nagy nyugati fronton az angol és francia csapatok aránylag kis tevékenységet mutattak a mult heten. Minthogy a francia hadsereg új parancsokat kapott, lehetséges, hogy új haditerveket dolgoznak ki, de tény az, hogy döntő, vagy nagyobb jelentőségű támadásokba nem mentek.

Egyébként Franciaország nem titkolja, hogy sürgős szüksége van katonákra, mert a jelenlegi hadserege nem elég még ahhoz, hogy a németeket kiszorítsák az országból.

A TENGERELETTI HAJÓK PUSZTÍTÁSAI.

A tengeralatti hajók pusztítása valamivel alábbhagyott állítólag a mult hetekben, de minthogy az angol kormány hivatalos jelentést nem tesz közzé, nem lehet tudni, hogy ez a hír mennyiben felel meg a valóságnak. Mindenesetre kijelentették az angol parlamentben, hogy most már nem félnek a német submarinóktól, mert majd csak sikerül valamit feltalálni ellenük, s mert számítanak Amerikára is, de maga Anglia sem fogadja nagy bizalommal ezeket a kijelentéseket, mert ilyesmit már régebben is hallottak. Az az igazság, hogy ha Anglia megmenekül a német tengeralatti által való megveretéstől, akkor azt csak Amerikának köszönheti, mert ennek az országnak a hatalmas segítségével nélkül pár hónap alatt tönkre lenne téve.

KEZDŐDNEK AZ ARATÁSOK.

Európa országaiban lassan kezdetét veszik az aratások, és mindenütt rosszabb a termés, mint amilyenre szükség lenne. Úgy a központi hatalmak országaiban, mint a szövetségeseknél nagyon rossz termés van, de különösen kevés a francia termés, ahol csak fele annyi fog teremni ez évben, mint a mennyire az országának szükség van, még a nagy takarékoság mellett is. Dacára annak, hogy Európa lakossága rémülve néz a jövő elé a rossz termés miatt, mégis ez táplálja a népek egy részében a reményt arra nézve, hogy a közös nyomorúság és a közös éhség letéteti majd a fegyvert a hadakozó országokkal.

HARCOK A LEVEGŐBEN.

A nyári hónapok újra meghozták a légi harcokat és a mult heten a német repülőgépek megjelentek Anglia felett, ahol nagyon sok embert megöltek és még többet megsebesítettek. Sajnálatos dolog a légi háború feljutása, mert most az angol-francia repülő csapatok megtámadták Németország városai felett fognak megjelenni és mindkét részén ártatlan és fegyvertelen emberek pusztulnak el a légi bombák következtében.

A harcok ezen a repülőgépek szerep jut a repülőgépeknek és Amerika épen azért, ezen a téren is hatalmas segítséget készült nyújtani a szövetségeseknek.

BEKES KORMÁNY MAGYARORSZAGON.

Mikor ezeket a sorokat írjuk, még nem tudhatjuk, hogy ki kerül Magyarország kormányára, de annyi bizonyosnak látszik, hogy az új kormány a béke jeleben kezdi meg uralmát. Ausztria-Magyarország szintén óhajtja a békét és nem lehetetlen az sem, hogy a szövetségesek részéről az oroszok, a központi részéről pedig Ausztria-Magyarország fogják a békét közvetíteni.

Lovagiasság a háboruban.

Ahogy a keleti fronton jelentek meg a pártásoknak az orosz katonák a német katonákkal, akik már hosszabb idő óta tényleg állnak egymással szemben.

Összejöveteleket tartanak "senki földjén". Az összejöveteleken bajtársaknak titulálják és biztosítják egymást, hogy torkig vannak a háborúval, hogy a megszállások helyett szívesen visszatérnének családjuk körébe, békés foglalkozások mellé.

Az összejöveteleken, tolmácsok segítségével, kölcsönösen információkat egymás országai, népek helyzetéről. Hogy az oroszok, vagy a németek kezdték ezeket a pártásokokat, arról nem szólnak a jelentések és itt különben is rendkívül bonyolult lenne megállapítani. De az bizonyos, hogy az oroszok tiszták, akiknek tekintélyük alaposan alászállott legénységük előtt, nem találtak kivételt valót ezeken a pártásokokon, az egy Gurko tábornokot kivéve, aki figyelemztette csapatait, ne hagyják félrevezetni magukat az ellenség csalafintasáival.

A katonák, így volt az mindenkor és ma sincs másképp, harcol az ellenséggel, de nem gyűlöli ellenségét és nem akarja meggyőltetni rágalmaival. A gyűlöletterjesztést, fokozást az otthon ragadt kávéházi stratégiák és sajna, a jelen háborúban a saját vállalta magára, amely hazug hírek terjesztésével olyannyira elmeresztette az ellentéteket, hogy a hadviselő kölcsönösen egymás torzképet látják.

Hosszabb idővel ezelőtt, német hadifoglyakban, Duisburgban meghalt egy magasrangú brit tiszt. Rangját megillető katonai pompával temették és a helyőrség legmagasabb rangban levő tisztjei, élükön a helyőrség tábornoki rangban levő parancsnokjával, vitték a brit tábornok koporsóját.

Az ellenség megbecsülése valószínűségi vihart támasztott a hurrá hazafias németországi sajtóban. Azok a sajtótermékek, amelyek kizárólag hazafiaságból élnek, az illető helyőrség parancsnokának fejét követelték, mert megbecsülte az ellenséget.

A helyőrség parancsnoka nem maradt adós a válaszal. A leg-határozottabban visszautasított minden támadást és kijelentette, hogy csak lovagi kötelességet teljesített, mikor a halott ellenséget megadta a végtisztességet.

Nemcsak Németországban, hanem körültekintően ellenségek, a briteknek hazájában is fordultak elő hasonló esetek. A brit hadsereg is tanulejt adta ismételt, hogy nem azonosítja magát a gyűlöletet prédikáló brit sajtóval.

Mikor Immelman német repülőhadnagy, a brit repülő egyik legveszedelmesebb ellenfele szerencsétlenül járt és a brit repülő sereg értesült a szerencsétlenségről, brit repülő jelent meg a magasban, körülbeül azon a ponton, ahol Immelman lezuhant és bábré korszort hajított a katasztrófa helyére, néhány soros írás kíséretében, amelyben a brit repülő kijelentik, hogy meghajítják zászlójukat a vitéz ellenség siránál.

Most, alig néhány héttel ezelőtt történt, hogy Ramsgate-ban eltemették a britek 22 brit és 28 német tengerész, a Ramsgatei tengeri csata áldozatait. A brit tengeri parancsára, német lobogóval takarták le a német katonák tetemét magában foglaló huszonnégy koporsót és minden koporsót korszort fedett, amelynek szallagján a következő felírás állt: "To a Brave Enemy" (A vitéz ellenségnek).

Ezt az alkalmat viszont a németgyűlöletet prédikáló brit sajtó használta fel útközjárta a lovasias gondolkodás, érzelmű tengeri ellen.

Ha mindkét oldalon, a front mögött úgy gondolkodtak volna, mint a duisburgi német tábornok és a Ramsgatei brit tengerész, ha az ellenségben nem látták volna gyilkost, harbart, nem megsebesített volna el annyira a helyzet, a népek egymás ellen uszításával, hogy végeredményben bajos lesz a gyűlölet megzúntatása, az ellentétek kiegyenlítése.

KÉRJEN
Guil Borden
EAGLE
BRAND
CONDENSED
MILK
THE ORIGINAL
Hatvan év óta kitűnő táplálék
Tejben természetes tápláló
magyar utasításokért.
BORDEN'S CONDENSED MILK
New York, N. Y. M. B.

Szemtelen svindler.

A bevándorolt munkások közt egész csomó szemtelen svindler szelődik, akik közül elegendő jut a magyarokra is. A telek-bitangok, akik eddig is mindenféle hazugsággal csalták az üzleteiket, most háborús meséket adnak elő, hogy értéket telkeket eladhassák. Figyelemztetjük a magyarokat, hogy telkeket épen most senkinek nem szabad utaszkodni venni, mert nem lehet tudni, hogy a háború folyamán milyen erős esések lesznek az ingatlanok árai kitéve. Azonkívül pedig nem lehet tudni, hogy milyen idők jönnek, s a megtakarított pénz mindig sokkal jobb, mint a pocsyolykban, vagy a holdban fekvő telkek.

Egy másik szemtelen banda részvényekkel csapja be a népet. Értéketlen, személt részvényeket piszkos hazugságokkal árusítják, amelyekre felhívtuk már a postahatóság figyelmét. Egy magyar körlevél akadt a kezükbe, amelyben valami zink-bitang utazik a magyarok pénzére s amelyről minden józan eszű ember láthatja az első percben, hogy nem lehet egyéb alávaló csalással.

Látnunk egy olajrészvény hirdetését is, amely szintén gyönyörűen piszkos mesével igyekszik a magyaroktól a pénzt elcsalni. A hirdetésekben a sorok közt megfelleltük a népet, hogy a bankokban, amellet, hogy a kamat kint, még nem is biztos a pénzük.

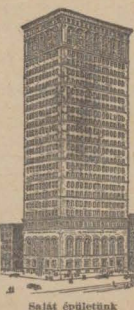
A magyar bányászokat figyelmeztetjük, hogy ezeknek a szemtelen humbugnak ne töljelek fel, mert a pénz sehol sem olyan biztos, mint az Egyesült Államok postatakarékjában vagy National Bankjában.

Mindenki takarékoskodjék, de a megtakarított pénzt ilyen bizonytalan időkben ne fektesse senki kétséges spekulációba, hanem tegye vagy a postatakarékba, vagy pedig a hozzá legközelebb eső NATIONAL BANKBA, mert ezeken a helyeken soha, semmiféle veszély nem fenyegeti senkinek a pénzt.

Alkiesz telek-, vagy részvényutazó jön, az szó nélkül rugja ki a dolgotérítő bitangokat a házból. Ha postán kapnak részvényvételre csábító körleveleket, dobják oda, ahová a személt való.

Első - Második Nemzeti Bank Pittsburghban

Alapított 1852-ben.
Alapítók és tőke:
\$5,000,000.00

Saját épületünk

Ausztria-Magyarországba való átutalás céljából ne küldjön be hozzánk pénzt mindaddig, míg nem értesítjük, hogy pénzküldemények ismét átutalhatók.

Addig is beküldheti pénzét hozzánk BE-TÉTKÉNT, mely után kamatot fizetünk.

The First National Bank

FIFTH AVE. és WOOD STREET SARKÁN. P. O. BOX 1233
PITTSBURGH, PA.

A LEGREGIBB ES LEGBIZT OSABB BANK EGYIKE.

A valódi HÁBORUS TERKÉP

Csak most jelent meg

EGYEDÜLI ÉRTELMEZŐ HÁBORUS TERKÉP.

Tartalmazza az összes európai államokat, Olaszországot is.

Küldjön érte 25 cent bélyeget.

Kérjen nagy képes árjegyzéket AMERIKA LEGNAGYOBB MAGYAR ARHATAZATOL.

EMIL NYITRAY

77 FIRST AVENUE,
NEW YORK, N. Y.

Találmányt

KÖNYVEN CSINÁLTAT HAT TUD HÖSSZEN GONDOLKODNI

Épen MOSTAN és épen ITT TEN van a feltaláló nagy alkalm, egy ügyes gondolat hírt és vagyont hozhat; amit képes megadni, AZT TEGYE MEG MOST.

Találmányok értékesek és mindenkin segítenek, hogy az övének értéket magadják. Ha van találánya, vagy ha akar egyet csinálni, írjon azonnal ÚJ MAGYAR KÖNYVONKERT — mi azt ingyen és postaiassal elküldjük. Szakavatott segítségünk és tanácsunk mindig ingyen kapható és ha elküldi mintáját vagy rajzát magyar leírással, ingyen megvizsgáljuk és okmányaszeri, törvényes igazolvánnyal megvédjük.

Mikor megszerettük a szabadalmat, saját költségünkkel hirdettük az egész országban, HOGY AZT EL IS ADHASSA. Irodánk, a világ legnagyobb szabadalmi irodája, Washingtonban, saját kézzelvezető dolláros épületünkben van. Cím:

Victor J. Evans & Co.
Victor Building, E. Washington, D. C.

Tagja-e már

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK LEGNAGYOBB MAGYAR EGYLETEKÉNEK?

Önmagát és családját a legbiztosabban

Verhovay Segély Egyetnél biztosíthatja.

BRILLIANS DIJAK:

16-tól 30 éves korig \$ 8.00
30-tól 40 éves korig \$ 4.00
40-től 45 éves korig \$ 6.00
45-től 50 éves korig \$10.00
45-től 50 éves korig csakis egyetlek csatlakozása alkalmával vételek fel tagok.

Tagsági díj minden hónapban \$ 1.50
Egyes évi tagsági díj ki tess. összesen \$18.00

AZ EGYLETNÉL A TAGOKRA SEMMI NEVEN

NEVEZÉDŐ KIVETÉSEK NINCSENEK.

TAGOK CSAKIS KERESZTENYEK LEHETNEK.

Fizetünk halálsejti díjat \$1000.00

Fizetünk díjat \$ 500.00

Csonkulási díjat \$ 200.00

Csonkulási díjat \$ 400.00

Betegsegdíjat a fiók osztály hátrahagyott gyermekeiért \$ 6.00

A központi pénztár kilenc hónapig hitelez \$ 6.00

Folyton beteg tagjaink teljes két évig kapnak betegsegdíjat fenti értékekben.

Uj fiók ez ország minden államában a központi tisztikar jóváhagyása mellett 18 taggal alakítható.

Egyetlek csatlakozásra kértnek.

Bővebb felvilágosítással szolgál

GABOR ISTVÁN, k. p. titkár.

3606 FIFTH AVENUE PITTSBURGH, PA.

IRTOZATOSAK A FAJDAIMAK, különösen azok a borsalmas fájdaim, amelyeket egy reumában, köszvényben és csúszban szenvedő érez. De miért szenvedjen annyira, mikor könnyen megszabadulhat.

Róth Pöstyéni Cura

használatát által. Ezeket leggyakrabban és ezek közötti áldásos hatást. KIS ADAG POSTÁN \$1.45. NAGY ADAG POSTÁN \$1.85. RENDELÉSHEZ EGY GYONYOROS FALINAPTART IS KAP.

A pénz tessék erre a címre küldeni:

Róth Sámuel Megváltó Gyógyszertára

125 AVENUE A, Dept. C. NEW YORK, N. Y.

Magyar bányászokat

keressünk JACOBS CREEK, PA., bányákba, a Pennsylvánia és Lake Erie vasút mentén. — 4-5 mérföldt csak Pittsburghtól hova kényelmesen bejárhat.

UNION WAGES. Jó HAZAK, kertekkel és ingyen földel. Mindig van ezen a vonalon ELEG KÁRÉ, úgy hogy steady embereink naponta \$6.00—\$10.00-ot KERESNEK, MERT A MUNKA NAGYON JÓ ITT.

Írjon, vagy jöjjön mielőbb és jelentkezék a Mine Superintendentnél

Pittsburgh Coal Co.
JACOBS CREEK, PA.

DOLGOZZÉK A MI MINTA BANYÁINKBAN.

